

Darai Lajos (Kápolnásnyék):

Előszó

Manapság böngészésen szinte kizárólag az Interneten való keresést, kalandozást, ill. olvasást, tájékozódást értjük. Mindenesetre eredményesebb dolgot, mint a szó eredeti értelme. Mert a számítógépünknek van olyan kereső alkalmazása, amely tetszőleges szóra keresve biztos találatot ad, vagy amikor nem, azt is jó tudni: ahol nincs, ott ne keress! Korábban, ha egy könyvet, újságot böngészünk, esetleges volt, mit találunk, találunk-e számunkra érdekeset.

Fábián Sándor pedig a böngészést magas fokon üzi, amennyiben célzottan, sokszor latin címszavakat táplál az internetes keresőbe, miáltal a találat nemcsak önmagában érdekes, hanem a keresés során előjöhethetnek olyan könyvek, amelyeknek egyáltalán a létezéséről sem tudtunk előtte¹, s ezekben pedig tovább lehet tájékozódni. A dolog egyébként nem egyedülálló, már sokan használják, de még nem eléggé módszeresen és elterjedten. Hiszen mindez vonatkozik számunkra ismeretlen emberek közléseire is, ezekben szintén találhatunk megfontolandót.

Sőt, ilyen módon sok, számunkra korábban ismeretlen szakirodalom tárulhat fel előttünk, azaz nem a megszokott úton jutunk a tárgykör feldolgozásaihoz. Ez egyfajta kitekintést jelent, nagyobb rálátást, mert a miénkkel ellentétes nézetek is megjelennek, olyan beállítások, kapcsolódások, amelyekre nem gondoltunk. Hasonlattal élve: egy terepet úgy is lehet vizsgálni, hogy végigjárjuk, de úgy is, hogy fentről, madártávlatból szemléljük. Az első esetben sokkal több részletet láthatunk, a második esetben viszont világosabb képet kapunk a terep alakjáról. Ugyanígy ha csak a saját könyvtárunk, vagy az általunk elérhető könyvek és az azokban ajánlottak állnak rendelkezésünkre, mindenképpen kevesebb tartalomhoz jutunk, mint amikor a világ összes internetes közleménye elérhető számunkra.

És a tartalom kapcsán nemcsak az összefüggő szakirodalomról kell beszélni, hanem egy sokkal hangsúlyosabb, érdekesebb, a kutatást mindenképpen előre vivő összefüggésről. Ez pedig a nem várt tartalmi irány, a szokatlan újdonság, ami miatt át kell alakítanunk az elképzelésünket vizsgált tárgykörünkről. Ilyet pedig szintén találunk Fábián könyvében, sőt, kis túlzással, csak ilyet találunk. Ez így nála találmányi szinten jelentkezik, amennyiben észrevette, hogy a legrégebbi nyomtatott könyvekben sok minden egészen másként szerepel – szerepel még –, mint ahogyan aztán az 'beállt' a közlésekben, tehát idővel általánosan elfogadottá vált. Nekünk – történészeknek, olvasónak – ez azért érdekes, mert mi csupán ez utóbbi, számunkra természetesnek látszó közléseket tartalmazó 'szakirodalommal' találkozunk, találkoztunk eddig.² És különösen azért érdekes, mert a magyar történelem alapvető tényeiről, kapcsolatairól van szó, nagy valószínűséggel még a legtávolabbinak feltűnő és tőlünk idegennek tudott tények, adatok, események, összefüggések esetében is.

Ez pedig azt jelenti, hogy a felfedezett jelenség mellett nem mehetünk el szó nélkül. Számunkra olyannyira nem távoli, nem közömbös dolgokat érint, hogy az alapos vizsgálódás nyomán még az is kiderül: a korai történelem esetében a Kárpát-medence volt a legfőbb események és történések központja. Ám bizonyos hódító és uralkodásra törő hatalmak az itt élőknek ezt az

¹ Mára szinte minden régi művet beolvastak a nagy nyugati könyvtárak, egyetemek, tudományos kutató intézetek, levéltárak stb. Korszakunk lényegét e téren megértve, a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület is [Elektronikus könyvtárban](#) adja közre közlendőit, és ez elérhető az OSZK [EPA felületén](#) is.

² Habár én már régen észrevettem, hogy a 'tudományos' művekben szereplő, magyarsággal kapcsolatos megállapításokkal gondok vannak. A jelen és a múlt esetében egyaránt. Utóbbit kutattam például a magyar filozófiai gondolkodás vonatkozásában. A közkeletű közleményekben még a '90-es évek elején is azt kellett olvasnunk, hogy az elmaradott Magyarországon, fejlett polgárság (alap) hiányában, nem alakulhatott ki polgári filozófia (felépítmény). Én pedig igen magas szinten és széles egyetemi körökben művelt kantianus filozófiai tevékenységet találtam nálunk 230 évvel ezelőttről (ezzel a német nyelvterületet is megelőztük, amiről szólni önmagában skandalum). Erről szól az akadémiai tudományos fokozatot nyert disszertációm. (Részleteit lásd: Darai Lajos: [Tiltott eszmék a szép selymes lódingban. Magyar utak a felvilágosodáshoz.](#))

ősidők óta való jelenlétét irgalmatlanul kitörölték az írásos emlékezetből. És minthogy ekkortól a nyomtatott könyv lett az egyedüli emlékezeti és tudásforrás, ennek az emlékeztetlenségnek a sikeres végrehajtását szinte semmi sem veszélyeztette.³ Eddig! Mert most Fábíán Sándor felfedezte a nyomokat, melyek nemcsak a korábbi, eredeti valóság feltárását teszik lehetővé, de a hamisítás módszerének és természetének, sőt a benne szerepet játszóknak a leleplezését is.

A szerzőnek egyébként mindenről kiforrott véleménye van, amin nem is lehet csodálkozni, mert ezek a felismerések is vezették az itt ismertetett tudás felé, nemcsak láthatóan széleskörű műveltsége. Hatalmas munka ez, amit kilenc évig írt honlapi bejegyzések formájában, s így, egybe szerkesztve meglepően nagy teljesítményt mutat. Nagyon tanulságos is, mert nemcsak világlátást közvetít, hanem magyar és emberi mivolta szerint mond ítéletet és ad tanácsot.

Fábíán felfedezéseit három csoportba lehet sorolni (ezeket később még részletezzük):

1. A Kárpát-medencei Szkítia és az itteni scita vagy szkita nép.⁴
2. Ennek a népnek a vezérlő eszmeisége, amelyből később az eredeti keresztény vallás lett.
3. E két tényvalóság *középkor végi–újkor eleji* meghamisítása igen szűk érdekcsoport által.

Mindez azért korszakalkotó eredmény, mert történelmünk kis és nagy ellentmondásait régóta tapasztalják az iránta komolyabban érdeklődők. Olyannyira, hogy sokan vannak, akik számára a magyar történelem *szürrealitásba* torkollik. Ők túllépnek azon, amit az iskolában tanultak és alternatív történelemben utaznak. Ennek különböző megnyilvánulásait látjuk, de számukra mintha a 'hivatalosított történelemtől' való eltérés lenne a lényeg. Vannak már sokan, akik Árpád fejedelemhez kötik az államalapítást és megünneplik a pozsonyi hadi diadalunkat. Köztük vannak a 'koppányozók' is, akik számára a kereszténység felvétele a 'magyar vallástól' való káros eltérést jelenti, és az 'igazi' krisztusi hitben látják annak folytatódását.

Kiskunfélegyháza-Kántordomb

Tiszafüred-Nagykenderföldek

Vésztő-Mágor

Sárrétudvari-Hízófold

Tiszaeszlár-Sinkahegy

Arad-Földvári Puszt

Sándorfalva

Püspökladány

*Árpád-kori sírokban talált korai keresztény ereklyetartó mellkeresztek: nem feszületek!*⁵

³ Mátrix! Kiáltották ily esetre 10-15 éve akkori tizen- s huszonévesek, ama film sikeres emlékeztetlenségére utalva.

⁴ A latin scita=tudás miatt rövid az *i* a szkita szóban.

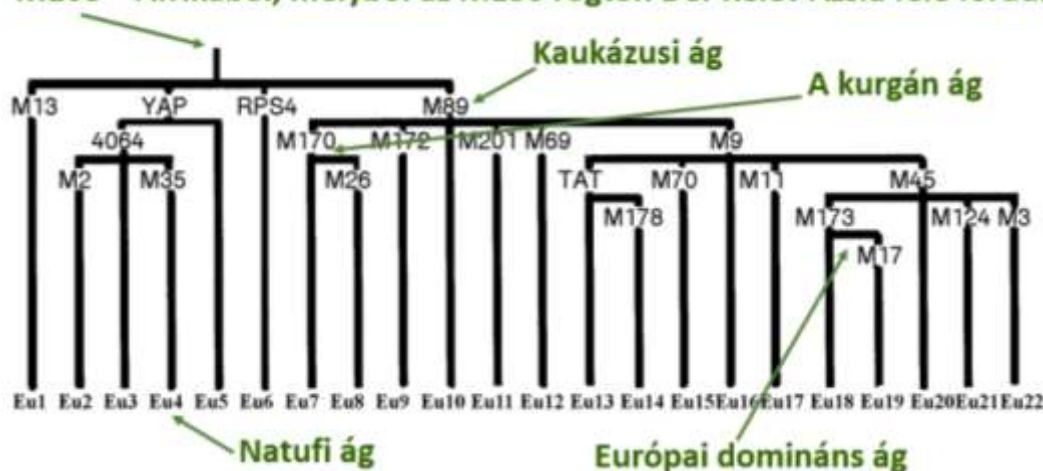
⁵ <https://www.sopronmedia.hu/...>, <http://www.rovasirasforrai.hu/...> és <https://mek.oszk.hu/01900/01954/html...>

Ide tartozik, hogy a 'kalandozásokat' Nyugat-Európa rendberakásának tekintik, s hogy a magyar virtus, a harci gyakorlatok visszatérését szorgalmazzák. Lovasíjászatot és barantát művelnek, régi öltözeteket, ékszereket, kézművességet és jelképhasználatot hoznak divatba. Fényvallási szertartások, tavaszköszöntés, nyári napfordulós, téli napfordulós és a sok naptári ünnep képezi a eredeti regi hit erejéből építkezők élete szellemi tartalmának már nagy részét. Gyermeküknek magyar nevet adnak, történelmünkben előtérbe állítják sikereinket is, és az életmód számára követendőként tekintenek a néprajz által megőrzött mozzanatokra, a magyar konyhától az öltözet díszítésén, azaz jelképezésén át a házépítésig. Felidéznek és óvják a magyar értékeket.

Ilyenformán a magyar nép visszavenni látszik valós történelmét, habár nem annyira az események és a mozgatóerők szintjén tájékozódva, hanem az emberlét legmélyebb rejtelmének megélésével, tehát inkább lelkiekben, szellemi érzésekben elmerülve, de gondolati síkon is. Ezért a múlt elméleti feldolgozása ugyan mint hamis történelem áll előttünk, a 'Habsburg-korszak' elnyomó termékeként, de a források tüzetes újrazvizsgálása, történelmünk összefüggései kiszabadítása a szürrealizmus fogságából igencsak gyermekcipőben jár. A 'történelemhamisítás leleplezése' többnyire kimerül abban, hogy a keleti népek történelméből felkarolják a nekünk rokonszenves, valamilyen módon hozzánk kapcsolható mozzanatok. Ha megjelenik is a gondolat, hogy mégiscsak a Kárpát-medence a hazánk, itt vagyunk a legnagyobb helyi nép, az erőneink, sajátosságaink keresése során ekkor is előtérben maradt a keleti forrás nagyságának ígérete.

Pedig saját távlatainkat éppen azzal nyitottuk meg Cser Ferencsel közös írásainkban,⁶ hogy mint népet – s nem mint vezetőréteget! – elhatároltuk magunkat az ázsiai kapcsolatokról. Mert ezzel az önálló létünk itteni alakulását több tízezer vagy akár több százezer éves összefüggésbe helyezhetővé tettük, annak minden közeli és távoli kapcsolatával: kihatásával és be- vagy visszahatásával. Ezt a régészeti műveltségekből addig is ismert összefüggést erősítette tényre az Underhill- és a Semino-csoport 2000. novemberi Nature- és Science-beli öröklődéstani közlése, és nyitotta meg ezzel az utat-módot a Kárpát-medencei magyar eredet és folytonosság elméletének a természettudományos bizonyításához. És mi éltünk a lehetőséggel, elindultunk azon az úton, ahol összekapcsolhatók a génmutációs szintek a régészeti és embertani adatokkal, például Gábori Miklós kaukázusi, Maria Gimbutas kelet-európai és Gáboriné Csánk Vera és László Gyula, Kretzói Miklós Kárpát-medencei adatai alapján.

M168 – Afrikából, melyből az M130 rögtön Dél-Kelet-Ázsia felé fordult

Az európai férfi lakosság származástani fája.⁷

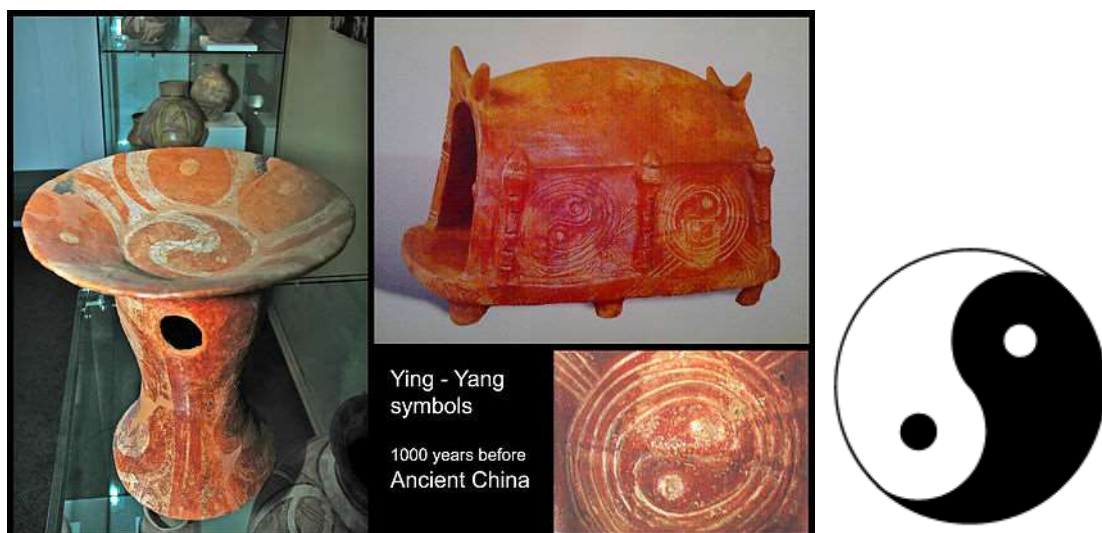
⁶ Röviden: Cser Ferenc, Darai Lajos: [A magyar nemzeti kincs világörökség: tanuljuk együtt, milyenek vagyunk!](#)

⁷ A Semino csoport közleménye alapján.

Dél-Ázsiát a magyar őstörténeti kapcsolatból kizárhattuk, mert az M130 jelű csoportmutáció Afrikából átjőve a Levantinba, egyből délre kanyarodott, Indiáig. Az M89 érte el a Kaukázust. Az észak-ázsiai (kínait, mongolt) is kizárhattuk, mert az M9 ázsiai körútra indulását követő M45-M173-M17 jelű csoportmutáció az ázsiai emberekből hiányzik. Nemcsak az európai (és kaukázusi) moustieri műveltséget tudtuk a 'neandervölgyihez' kötni, hanem az aurignacit is, sőt az még korábbi acheulit is oda kellett. Mely utóbbi miatt kiderült, hogy a 'Homo erectus' már modern ember volt; az előbbi pedig azt támasztotta alá, hogy a gravettit kell az M17-hez kötni. Mert ez a folyammenti műveltség nemcsak a Dontól nyugatra, hanem Közép-Ázsia felé is terjedt, egészen Észak-Indiáig, ahonnan származhat a 45-50 ezer éves kapcsolat. Ennek lehet nyoma utána végig, akár tehát a mostanában erőteljesen vizsgálni kezdett 4500 évvel ezelőttig is, mert a gének mellett a mémek is szívós állandóságot mutatnak.

A 4000 éves TAT jelű csoportmutációnak a Bajkáltól a Lappföldre megismert előfordulása alapján sikerült kizárnunk az összes finnugor népnek a magyarokkal való, 4000 év utáni kapcsolatát, tekintve, hogy e mutáció belőlünk, magyarokból hiányzik.⁸

Foglalkoztunk azzal is, hogy az ázsiaiak mondott hunok és az európai hunok feltűnése között ismeretes egy több mint kétévszázados (221 éves) űr. Újabb kutatások szerint pedig egy francia szerző (Joseph Deguignes) a XVIII. század közepén terjesztette el azt a hamis tézist, hogy a kínai xiongnuk hunok lettek volna, és Közép-Ázsiából jöttek Európa közepére. Utóbbi hamisított kapcsolatra pedig – sajnos – a tekintélyes Györffy György is hivatkozott.⁹

Kukutyin-Tripolje: ezer évvel Kína előtt! A mellérendelés ázsiai maradványa, a jin és jang itteni előtménye: két egyenértékű, de nem azonos alak együtt adja az egészet.

Jelen mű – amelynek előszavát a tisztelt olvasó most olvassa – honlapi változata¹⁰ nemrég került a szemem elé úgy, hogy szerzője elkezdte a Facebookon közzétenni némelyik részletét, és feltűnt nekem az, amikor *Kárpát-medencei Meotiszt* említett. Eme, az elmúlt évtizedben végzett kutatásokból készült honlapjára térve, rögtön kiderült a szerző óriási erénye: igen régi latin szövegeket fordít és értelmez. Az sem kisebb találmánya, hogy a korai nyomtatott szövegekben (de egy-két kézzel írt kódexben is) nyomoz olyan maradványok, adatok, összefüggések után, amelyeket a történelemhamisítás még nem gyomlált ki, nem értelmezett át, vagy nem vette

⁸ Az első közös közlés: Cser Ferenc, Darai Lajos: [Magyar folytonosság a Kárpát-medencében. Kőkori eredetünk és a sejti tulajdonság-örökítő kutatás](#) és az egyik legutóbbi: Cser Ferenc, Darai Lajos: [A mellérendelő magyar társadalom kialakulása](#).

⁹ Lásd Darai Lajos: [Árpád Atila örökén – a magyarok őseik útján](#).

¹⁰ <https://fabsanyo.wordpress.com/>.

észre, hogy milyen árulkodók. Hogy mi mennyire árulkodó, rejteget-e és milyen valós tényeket, összefüggéseket, ennek felfedezése már Fábián Sándor hatalmas érdeme. És sosem árul zsákhamacsát: minden lefordított forrásszöveget idéz, megmutatja, miből következtetett. Ezért most könyve olvasója is tudja ellenőrizni a fordítást, a tartalmat, hisz mindez látható a lábjegyzetekben.

De be kell vallani, hogy sokunknak már az is óriási segítség, hogy a szerző latin betűkkel begépelte a gótbetűs latin szövegeket, ugyanis ezek nem gyakorlott szemnek nehezen olvashatók, egyes betűk felismeréséhez ismerni kell magát a szót is, amelyben előfordul. A fordítással kapcsolatban pedig azt is meg kell említeni, hogy milyen sokféle latin nyelv jön itt elő! A vizsgált 3-4 évszázad számtalan változatát bizonyosan fogós feladat volt hűen lefordítani. Szerzőnk kiváló nyelvismeretét azért is ki kell emelni, mert több más nyelvből is fordít, az olasztól az oroszig, a némettől a francián át az angolig, és persze románból is, erdélyi léte.

Fábián Sándor a hamisításokat odáig menve leplezi le, hogy arra a következtetésre jut: mindaz, amit a hunokról az ókori történetírók – auctorok – írtak, a Kárpátokon belül történt.

Sajnálatos, hogy az említett francia szerző (Joseph Deguignes) jezsuita forrásokra támaszkodó, ténybelileg megalapozatlan művét a magyar jezsuita Pray György már annakidején, az eredeti megjelenése után egy évtizeden belül tényként tette közismertté, a kibontakozó finnugor elmélet ellen, megalapozva a turanizmust. És az alapján írta Székér J. Aloysius azt a magyar krónikát¹¹, amely nemcsak a legkésőbbi, de a magyarokat a legtávolabbról, már Távol-Keletről eredezteti. És ez a mű, e távol-keleti kapcsolódás miatt, annyira sikeres még mindig, hogy sokan nem tudnak szabadulni tőle – pedig tehát hamisításon alapul.

Nőalakú edény, „kökénydombi Vénusz I-II.” Tisza-kultúra (Kr. e. 5000–4500).¹²

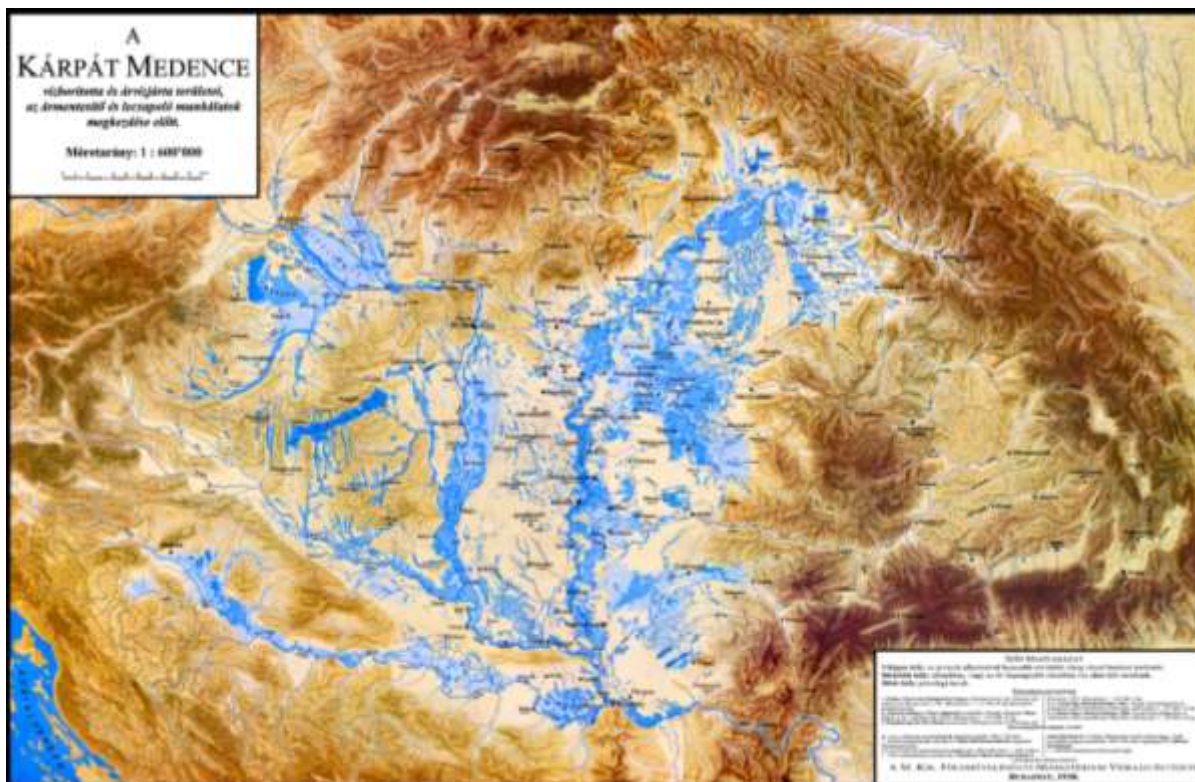
Mert ennyi bizonyíték után nekünk már elsősorban és túlnyomóan a Kárpát-medenceiekkel kellene foglalkoznunk, levetkőzve azt az előítéletet, hogy ókorinak mondott szerzők egyáltalán bármit is tudtak a mai Ázsiáról, Afrikáról.¹³ Mindaz, amit írtak, a Kárpát-medencéről szól a Fábián feltárta adatok szerint, minden más látszólagos egyezés utólagos belemagyarázás, hozzáigazítás a mai helyzethez. Amit nagyjából ennek a mai állapotnak a kialakításakor – a gyarmatosításakor – végeztek el a történetírásban. Azaz eszmei síkon szintén megtörtént a gyarmatosítás, és később már minden ment a maga útján, hiszen nem válhatott 'tudóssá', aki nem azt mondta, amit a 'nagy művek' tartalmaztak. Minden ásatás, feltárás és szövegkutatás ezt a kialakított világszerkezetet terjesztette, gyarapította, amelynek alapvetését Fábián abban látja, hogy „*nagyon sok népet, akik a Kárpát-medencében éltek, keletre 'taszítottak', mivel így felelt meg annak a téves történelmi dogmának, hogy minden nép keletről jött a Kárpát-medencébe.*

¹¹ [Magyarok Eredete. A régi és mostani Magyaroknak nevezetesebb Tselekedeivel együtt.](#) Pest, 1808.

¹² *Hódmezővásárhely-Kökénydomb teleplelet.* Kézzel formált kerámia. Magasság: 21,2 és 26, trón: 6 és 7,3 cm; átmérő (perem): 11,5 és 10,3 cm; Tornyai János Múzeum, 761/42 és 762/42. <https://www.facebook.com/photo...>

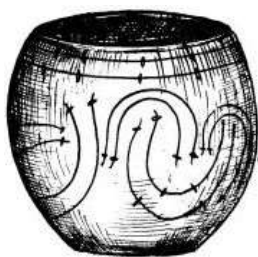
¹³ II. Pius 1460 körül azt írta, hogy a Föld egy nagy sziget, amelyet az óceán vesz körül. (Pius, 1531. 3.)

Pedig az agatürszöket Hérodotosz a Kárpátokban élőknek mondja, Erdélyben, a Maros mellett.”¹⁴

A Kárpát-medence vízrajza a szabályozások előtt (tavak, mocsarak és árterekkel).¹⁵

„A Meotis nem más, mint egy átgázolható mocsaras vidék, ami nem feltétlenül a Fekete-tenger mellett van. A Riphei-hegy pedig nem lehet az Urál, mivel Hérodotosznál és a korabeli térképeken nyugat–kelet irányban helyezkedik el... A Riphei-hegy, ahol gyémántot találni (ez lehet a bolondok aranya), több mint valószínű, hogy a Nyugati-Kárpátok, amit, akik uraltak, azok uralkodtak is. És itt arany is volt bőven, mert Hérodotosz azt meséli róluk, hogy a legbujálkodóbb emberek, s a legtöbb aranyat hordják magukon... Ahol a krónikák a hunok vagy a magyarok Szkitiából való kijöveteléről beszélnek, az a Kárpát-medencéből való kijövetel. Van itt elég meotisz, mert meo latinul átjárót jelent. Vagyis olyan tavat, aminek elég sekély ahhoz a vize, hogy át lehessen rajta gázolni lábon. ... Tehát a régi krónikákban, amikor Meotiszról írnak, az a Pannonia területén található mocsarakra vonatkozik.”¹⁶

1. Újkőkori szalagdíszes edény Penc, Sügyi-pusztá, 2-3. Szelevény-vadas Kr. e. 4045–3450,
4. vonaldíszes, mészbetétes „Bükki edény” Mályinkáról.

¹⁴ Lásd a „Népvándorlás csak a krónikákban volt” c. fejezetet.

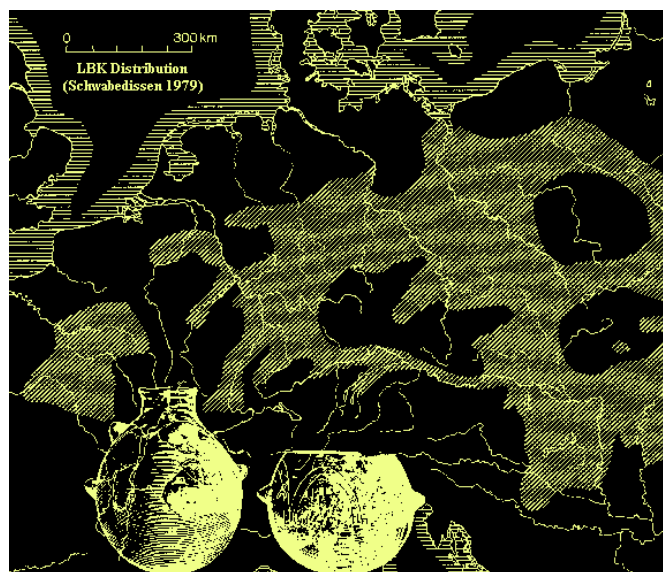
¹⁵ <https://foldepites.files.wordpress.com/2009/12/5-karpat-medence-kesz-wo9.jpg>.

¹⁶ Uo. Lásd a „Népvándorlás csak a krónikákban volt” c. fejezetet.

1-3. Dunántúli és Biatorbágy-Tyúkberek-i arcós edény és mai tovább élése.

Hozzáállásunk a magyar történelemhez Fábíán szerint tehát tarthatatlan, amikor „*azt elfogadjuk, hogy a szkiták és a hunok leszármazottai vagyunk (persze a magyarság félrevezetői ezt is tagadják), de csak olyan formában, mint keletről jött harcias nép, aki meghódította a Kárpát-medencét.*” Böngészései nyomán, régi, még használható források felkutatása és lefordítása alapján ő gyökeresen más következtetésre jut: „*Az igazság az, hogy a szkiták és a hunok nem volt hódító nép, hanem a Kárpát-medence őstelepesei. És nem volt barbár és nem volt vad, csak akkor fogott fegyvert, ha rátámadtak. Sajnos a békés természete oda vezetett, hogy idegenek, akiket barátként befogadott jóhiszeműen, azok idővel ellenséggé váltak a nyakára nőttek. Ezen kevesek, akik a magyarságon elkezdtek uralkodni, már egyáltalán nem voltak békések. Ők lettek a 'nagy magyarok', akik a magyarság őseit átformálták a saját képmásukra, hogy vad, barbár, kegyetlen nép, akik valahonnan Ázsiából jöttek. Így a saját bűneiket a magyarság nyakába varrták... Tudott dolog volt a szkita–hun–magyar folytonosság, nemcsak a magyarok körében. Ezért hívták csúfondárosan a magyarokat szittyáknak. A hun név meg benne van Magyarország nevében, ahogy az idegenek nevezik. Ez a folytonosság csak úgy lehetséges, ha ezek a népek folytonosan a Kárpát-medencében éltek. Persze az uraik, akik legtöbbször idegenek voltak, ha legyőzettek, menekültek, mikor keletre, mikor nyugatra, de a szittyák, a parasztek ittmaradtak. Csakis a földművelő nép biztosította a népszaporulatot és az ország táplálékát.*”¹⁷

A Kárpát-medencei szalag- vagy vonaldíszes kerámia európai elterjedési térképe.

¹⁷ Lásd az „Őstelepesekből hódítók, a krónikák által” c. fejezetet.

A mostanában már nálunk is működő, sok pénzzel támogatott és ázsiai kapcsolatokat kutató genetikai régészet szintén ezért szemfényvesztés, mert tudja táplálni az illúziót, hogy majd a nyelvészet helyére lépve helyrebillenti az igazságot. Az pedig tragédia, hogy a hamis történelmet egy még hamisabrá akarják felcserélni. És ezenközben kicsúszik a talaj a lábunk alól. Nekünk, akiknek az elődei oly régiek itt, mint maga az ember. És az elavult állásponttal olyanoknak adjuk át önként és dalolva a Kárpát-medence ősmúltját, akik alig másfélszáz vagy esetleg két-háromszáz éve szolgálják csak ki a maguk javára a minket a saját őstörténetünkből kitörlő, történelemhamisító nagyhatalmakat.¹⁸

Budakalász: 5000 éves, és Alsóvadász-Várdomb: 4000 éves díszített kocsimodell, valamint kocsi alakok a Kárpát-medencében 73 kerék- és 9 kocsilelőhely alapján

Ebben a helyzetben nagy szükségünk van a tisztánlátásra, a gondolkodás erejének érvényesítésére, hogy kijussunk hamisított történelmünk börtönéből a valós múltunk feltárása felé vivő útra. Ehhez segíthet hozzá ez a könyv, amelynek szerzője észrevette és módszertanává

¹⁸ Vesd össze: Cser Ferenc, Darai Lajos: [Szlovák délibáb-vadász magyar nyulat ugrat ki a bokorból. Házat, hazát, és adjuk írásunkat is?](#) Darai Lajos: [Cui prodest? Miért szervetlen Erdély román állami fennhatóság alá erőszakolása?](#)

tette, hogy a könyvnyomtatás kezdetén, a legkorábbi latin nyelvű könyvekből számunkra értékes adatok nyerhetők. Munkája lényegét jelentette, hogy megállapítsa, hol tér el a múltat illetően a később általánossá vált felfogástól és adatösszefüggéstől egy-egy bekezdés, vagy csupán mondat. Azaz hol lanyhult a figyelem, hol nincsen még eléggé átformálva az eredeti történelem, és hol nem érvényesült még a történelemhamisítás egyetemes terve és kivitelezése. Mert egészen annak leleplezéséig halad ez a nagy munka, az itt szemünk elé táruló munkásság. Amelynek nemcsak az a hatalmas teljesítménye, hogy elolvasta és lefordította a szinte olvashatatlan latin szövegeket,¹⁹ néha kéziratokat is, hanem az a páratlan szorgalom is, amelynek köszönhetően már az egymillió közelíti az általa áttanulmányozott, átnézett oldalak száma.

Fábián feltárta a történelem nemcsak világi, hanem vallási összefüggéseit is, sőt felfedezte a két oldal teljes összefonódását, egylényegűségét.²⁰ Könyvében rámutat a hatalom mint fő rendező szempont: nemcsak a történelem alakításában, de a történetírásban is. A hatalom kívánta és követelte meg az események, történések számára megfelelő beállítást, bizonyos folyamatok eltagadását, másoknak a semmiből vagy más eseményből mint mintából való keletkeztetését.

Ennek során néha nyersnek látszó megállapításokat látunk a szerzőtől, de ha megfontoljuk a szóbanforgó esemény, történes súlyát, annak valóságos kegyetlenségét, a szereplők könyörtelenségét, az emberiesség teljes hiányát – például éppen az eretneküldözések kapcsán –, akkor már helyénvalónak látjuk annak tárgyilagos taglalását és kendőzetlen elítélését. Hisz a bűnt, bárki követi is el, nem szabad szépíteni, különösen akkor nem, ha a vallási köntös alól lóg ki a lóláb, vagyis tűnik ki a hatalmi befolyásolás vagy a gazdasági előnyszerzés elrejtési szándékozott, ám annál valóságosabb célja.

Szerzőnk jól eligazodik és minket is eligazít az időszámítás szövevényes rejtelseiben, ennek mai kutatóit megfelelő bírálattal illetve. Egyébként is jellemző rá a kritikai hozzáállás, amin nem csodálkozhatunk ennyi hazugság, félreértés, félremagyarázás, szándékos félrevezetés leleplezése során. Annál inkább csodálnunk kell széleskörű tájékozottságát, és üdvözlünk azt az elkötelezettségét, amellyel hozzáköti a jelenhez ezeknek a múltbeli fejleményeknek a tartós kihatását. A legfőbb érdeme azonban, hogy egyértelművé teszi magyarok és szkiták–hunok kapcsolatát, valamint őshazánk és eredetünk Kárpát-medencei mivoltát.

A térben és időben távolra taszított történelmet, az ezen mesterkedéssel gyártott eseményeket és helyszíneket már ugyebár jól ismerjük, hiszen a mai tudomány és ismeretterjesztése ezt tanítja, ezt ragozza, ebben mutat fel bizonyos részletekre vonatkozó kutatási előrelépést.²¹ A magyarsággal kapcsolatban pedig ezt még erőteljesebbnek érezzük, mert észrevettük, hogy bár magunkat itt találjuk a Kárpát-medencében a legrégebbi emberemlékezet óta, bennünket ez a történetírás idevándoroltat, méghozzá nem a szomszédból. Ám ha csupán az életmódot, azaz a

¹⁹ Az olvashatatlanságot főként a sok rövidítés okozza, amit pl. csak egy vonalka jelez, és amikből ezért e Fábián-műben egész *rövidítés-szótár*at lehetne összeállítani.

²⁰ Mert a történelemhamisítás, mint Fábián írja, „nem a történelemmel, hanem a vallással kezdődött. Előbb ezt kellene tisztába rakni. A történelmet is, legalábbis a 15. század előttit, mind papok írták. Fantáziálgattak, képletesen írtak, akár a vallási témákban, s a végén a képletes dolgokat kész tényeknek vették.” („Az Egyház túsul ejtése” c. fejezet.)

²¹ A magyar múlt gazdagságának feltárói boldogan keresték ezeket a távoli, ázsiai részleteket Padányi Viktortól Götz Lászlóig, és a feltáruló ’sumér kapcsolatok’ miatt közép-ázsiai kirajzásról beszéltek (jelesül Mezopotámiából), ahonnan – tehát a Turáni-alföldről – aztán előbb-utóbb megindult a bevándorlás a Kárpát-medencébe. Csakhogy ebből semmi sem igaz, ha komolyan vesszük jelen kötet eredményeit. Viszont minden igaz abban a szűkebb értelemben, ha a Kárpát-medencén belül megtörténtként vizsgáljuk ezeket az általuk feltárt nagyszerű műveltségi részleteket.

lelki tartást és erkölcsöt, közösségi szokásokat, vagy a konyhaművészetet, az öltözködést, házépítést, továbbá a földművelés és állattenyésztés fortélyait, a fémművességünk és kézművességünk sajátosságait nézzük, valamint a nyelvünk és saját írásunk, zenénk, táncunk, vagy akár vallási jellegű szellemi tartalmainkat, már ez is több ezer év helyben töltött időt igazol. És ehhez még egyéb adalékokat is felvonultatott a természettudomány, amennyiben a testalkat, a vércsoport és a sejti szintű tulajdonság-örökítés (genetika) is túlnyomóan, több tízezer éves idő óta ide köt bennünket, szinte elhanyagolható arányban mutatva más, messzebből származó jellegzetességeket. Mégis, mindennek bizonyítása és közreadása ellenére a vándoroltatás elmélete még hivatalosítottan tartja magát, gyermekeinket erre tanítja az állam által jóváhagyott tananyag. Hogy miért, erre a válasz legtöbbször: az írott forrásanyag hiánya miatt.

7000 éves hajás baba Hódmezővásárhely-Kotacpart. 6-7000 éves játékalatkák Tordosról, Torma Zsófia feltárásából. 5-6000 éves cica és malac Nándorfehérvárról.²²

Nohát, most Fábián Sándor által kapunk egy *nagy mennyiségű új és írott forrásanyagot*, és megtekinthetjük az eddigiek hamisított mivoltát. Lelepleződik, ahogy ez a hamis történetírás egyre-másra kitalálta az idevándoroltatás újabb és újabb – sokszor ellentmondásos vagy hihetetlen – módozatait, időbeni egymásutánjait, valamint különböző elítélendő kegyetlenkedési fokozatait abból a régmúltból. De ezzel ezentúl nem kell foglalkoznunk, ha Fábián felfedezése jóvoltából kiderül, hogy akár a kéziratos világban (amely alig pár évszázaddal előzi meg a könyvnyomtatást), akár a nyomtatott könyvek által közvetített világleírásban (legalábbis annak kezdeti példányaiban) mirőlunk egyáltalán nem az a kép bontakozik ki s mutatkozik meg, mint amit ma a 'tudományban' vallanak, s eddig megkérdőjelezhetetlennek tartottak. Azért nem, mert minden adat és közlés valójában a Kárpát-medencére vonatkoztatja a régi szereplőket, legalább is azokat, akikről egyáltalán tud, akikről mond valamit. Ugyanakkor, hogy ezt a tényt ne vegyük észre, ezeket a közléseket a későbbi írásokban már sorra módosították, átalakították oly módon, hogy az őslakosokból távolról ideszakadtakat csináltak, a hódítóként itt megjelenteket pedig mindig is úgy állították be, mintha a későbbi hatalmak, megszálló népek leszármazottjaik lennének.

Mivel olyan meglepően nagyszámú leleplező közlést talált (s ezeket a könyvében sorra megnézhetjük), Fábián kénytelen volt történelemhamisításnak elnevezni a magát utólag elrejtő folyamatot, és történelemhamisítóknak a folyamatot megtervezőket, irányítókat, levezenylőket, megvalósítókat, valamint az új állapot haszonélvezőit. Hiszen velük ezekben az árulkodó szövegekben még találkozni lehet, mint a vizsgált korszakok főszereplőivel, a lealacsonyított

²² Friedrich Klára: [Kőkori játéktárgyak.](#)

ellenfél, a megsemmisítendő ellenség legyőzőivel. Akik aztán a győztes jogán írták meg az eseményeket – a maguk érdekében persze.

A hamisítási folyamat során az eredeti történelmi szereplőkhöz tartozó eseményeket mintegy felcserélték: a hódítókból ókori őshonos békés népeket és szent uralkodókat gyártottak, akik legfeljebb a magasabb műveltség áldásait terjesztik, a haladást viszik el a fejletlenebb területekre és népekhez, ezért győzelmük jutalma úgymond megérdemelt, utólag is elvitathatatlan. És aki az ő leszármazottjuk fejedelmi és népi körben, a jelenben is jogosan ül és uralkodik az ide később betörő, „bárdolatlan” és „kegyetlen” hódítókon, akiket végül nem véletlenül sikerült alávett helyzetbe hoznia.

Ugyanakkor tehát a történelemhamisítás a Kárpát-medencét kitöltő őslakókból – a rájuk telepedett hatalmak érdekeinek megfelelően – rendre idevándorló és itt kegyetlenségeket elkövető, harcias népeket talált ki, mintha csak a távoli Kelet régióiból kiindulva, erre az erőszakra szakosodott kohóiból kirobbanva érkeztek volna ide, méghozzá – ha a kisebb és nagyobb harci alakulatokat összeszámoljuk – a hatvanas számot elérő alkalommal.²³ Hogy ezenközben mekkora távolságot és hogyan tudtak áthidalni, azt senki nem vizsgálja, mert abból a 'tényből' kénytelen kiindulni, hogy onnan elindultak és itt megjelentek, tehát volt, azaz 'lenni kellett' képességük az irdatlan nagy távolság áthidalására.²⁴ És a képzelet szárnyán még olyan magyarázatok is repkednek, amelyeket soha senki nem tett ki próbának, senki nem ellenőrizte, hogy lehetséges-e azzal az ember és állat létszámmal az a mozgás, vagy az a harci siker annyi katonával, olyan méretű hadmozdulatokkal.²⁵

Százezreket mozgat a korlátlanul élénk képzeletű történelemírás, sivatagos területeken vagy hegyvidékeken is bátran 'ténykedve', ahol azóta sem – még a mai kor technikai, szállítási és közlekedési színvonalán sem – látszik lehetőség mindarra, amit állít a hátország, az ellátás, az utánpótlás és egyéb szükséges erőforrások tekintetében. De a korabeli leírások módszeres megváltoztatásával, győztes hatalmi szempontjainak megfelelő eltorzításával sikerült a régmúlt történelmi, építési emlékeiből egy olyan új, sosem volt valóságot festeni, amely az új hódítók régi dicsőségét, s a meghódítottak, legyőzöttek régi dicstelenségét igazolta.

Senkit nem zavar máig, hogy az utókor színvonalán elképzelt városok eredetileg csak várak, a falvak kis utcányiak, a templomok gyógyító helyek, istenházak, és alig akad nagyváros, az is inkább a Kárpát-medencében. S ha a régészet távoli földrészekben sok, meglepően fejlett nyomot talál a sokkal régebbi múltból, mint amit mostanság belátunk, ismerünk, akkor azokat is európai mintára szemléli, értékeli, lehetőleg összekötve valamilyen itteni előzménnyel.

6-7000 éves 'öltöztető baba' Nándorfehérvár, rézkori (5500 éves) agyag állatszobrocskák Pilismarótról és 'forgattyú' Aszódról, kora 5000 év körüli.²⁶

²³ Lásd Mesterházy Zsolt: [A Kárpát-medencei népek összeolvadásának története. Honfoglalások kora: Kr. e. 2200 – Kr. u. 1250.](#)

²⁴ Nemrég egy ausztrál férfi vállalkozott Mongóliából a magyar Alföldre lovaglásra, amihez a mai segítő körülmények között is 2,5 évre volt szüksége. ([Belovagolt az Alföldre az ausztrál kalandor.](#) Origo 2007.09.22.)

²⁵ V. ö. Darai Lajos: [Az első világháború és magyar veszteségeinek legmélyebb gyökerei.](#)

²⁶ Friedrich Klára: [Kőkori játéktárgyak.](#)

És ahhoz, hogy mindez a gazdagság, amit az ismert múlt jelent, ne a Kárpát-medence kiválóságát, európai egyedülállóságát bizonyítsa, az idővel is „játszania” kellett a történelemhamisításnak. A régmúltba telepítéssel ugyanis ellehetetlenítették az ellenőrzést, és kicsinyítették vagy eljelentéktelenítették annak a rombolásnak a mértékét, amelyet az új hódítók okoztak. Az a hatalmas pusztítás, amely lényegében a Kárpát-medence eseménysora volt, utólag szét lett terítve az egész eurázsiai színpadra. Fábián ugyanis az ókorinak mondott szerzőkről kiderítette, hogy valójában csak itteni eseményekkel, helyszínekkel foglalkoztak. Ezen események távoli helyszínekre költöztetésével pedig a hódítók jogot formálhattak elődeink ősi birtokaira, javaira. S hogy ez csakugyan így történt, szintén ellenőrizhető, sőt a kutatása tovább mélyíthető annak a nagy jelentőségű ténynek köszönhetően, hogy a kétszázra rúgó szakirodalom túlnyomó többsége, éppen internetes mivolta miatt, a könyv irodalomjegyzékéből mindenki számára elérhető. Így az olvasók, érdeklődők és kutatók böngészései bizonyára sok eredménnyel járnak majd. Az ilyen további kutatások forrásaként szolgálhatnak tehát ezek az itt vizsgált művek, éppen annak köszönhetően, hogy ezek egyáltalán nem abból a körből származnak, amelyet a történettudomány eddig feldolgozott és ajánlott, hiszen Fábián nem az agyonidézett szerzőkből és művekből merít.

A hamisítások céljának keresése vezette rá Fábiánt másik találmányára, mégpedig arra, hogy a történelem politikai és vallási oldala szétválaszthatatlan. Módszeresen egyben nézi a két oldalt, hol az egyiknél, hol a másiknál fedezve fel az éppen erősebb ráhatást, nagyobb nyomatót. Ebből az összefonódásból – politika és vallás szétválaszthatatlanságából – mi, magyarok sajnos vesztiesen jöttünk, kerültünk ki, s nem véletlenül. Elmondható, hogy nemcsak a társadalomszervezés, a kézművesség, harcászat, a nyelv és a kultúra elemeit vették át, illetve sajátították ki tőlünk mások – nemzetek és a korai nemzetköziség –, hanem még a vallást is. Itt rejlik a legfőbb oka és magyarázata annak, hogy különféle hódító hatalmak miért követtek és követnek el mindent, hogy kitöröljenek minket a történelemből, elorzott szellemi és anyagi javak egykori teremtményét és jogos birtokosát. A távoli keletre száműzve bennünket, sikerült máig elhítenni a világgal és a magyarok sokaságával, hogy nem mi vagyunk e javak eredői, sőt keletkeztetői.

Rajzos részlet a Koronázási Palástról két daruval.²⁷

A keresztény szeretet esetében éppen a mellérendelő felfogásunkkal és nyelvünkkel igazolhatjuk, hogy mi vagyunk a forrása,²⁸ amint erről – sajnos csak távoli, keleti – párhuzamokkal sokan már lelkesen megemlékeznek.

²⁷ Decsy Sámuel: [A' magyar szent koronának és az ahoz tartozó tárgyaknak historiája](#). Bétsben, 1792. III. tábla.

²⁸ Lásd Cser Ferenc, Darai Lajos: [A mellérendelő magyar társadalom kialakulása](#).

Fábián könyvéből képet nyerhetünk arról a tragédiáról, amikor a mi saját – leginkább tudományosnak mondható – felfogásunkat, világnézetünket pogánynak nyilvánítva, valásunkat utólag lealacsonyították, tartalmát kilúgozták, gyakorlóit, alkotó képviselőit eretnekként megbélyegezték, üldözték és megsemmisítették. Eddig is megtaláltuk már az Árpád fejedelem vezette keresztény államszervezés nyomait és feltártuk a Szent István által felvállalt ösiséget, ősi hitbéli folyamatosságot,²⁹ de e mostani mű pontosan adatomra a későbbi eltérést eredeti eszméinktől, és a tőlünk idegen hitváltozatra való áttérést, annak külső erőszak általi ránk erőltetését.

Annak a szándéknak, hogy a korábbi magyar gondolkodással, tevékenységgel kapcsolatos adatokat a történelmi események hitelessége alapján rendszerezzük és adjuk elő, nem lehet mindig maradéktalanul eleget tenni, ha a róluk szóló elérhető történelmi híradások adatait valamely újabb felfogás tételei, érdekei befolyásolták, befolyásolják. Így aztán hiába hirdetjük, hogy nem áll szándékunkban állástfoglalni, a bemutatott események, a róluk szóló elképzelések, fogalmak ettől nem lehetnek teljesen mentesek: eme velejáró behatásokat a közeli múltból örököljük és adjuk a régmúlt szereplőinek szájába. Így minden gondolati tény a történelmi ember tudatában megjelent teljesítménynek kell tekinteni, s nem az ő tudata mögötti külön természeti vagy eszmei valóságnak. Nem olyannak tehát, amely mindenáron érvényesül, áttör – beteljesíti a fejlődést, betölti eszmei rendeltetését –, hanem olyannak, amit emberek formálnak, alkotnak és fenntartanak. Ugyanakkor a tudomány eddigi állása nem tette lehetővé, hogy a korábbi gondolati valóságok egészét kritika alá vegyük, azok valóságértékét megadjuk.

És most itt, ebben a könyvben megismerhetünk egy teljesebb képet a magyar gondolkodás mélységeiről és az üldöztetés módszertanáról és gyakorlatáról, amely összefügg az egész történelemhamisítás menetével. Amelyben lehet, hogy nem az eddig a rovásírás (és a koppányi világ) kiirtásával vádolt Szent István a vétkes, hanem egy-két évszázaddal későbbi királyaink, s így István inkább a legendák világába kerül. (Amint Álmos-Árpád, Atila és Nimród is.³⁰) De ehhez hozzá kell szoknunk,³¹ mert a világtörténelmi léptékű játszmákban elért állapot máig tartó. És ha ennek mozgásiránya már nyilvánvalóan vészterhes számunkra (és a világ számra is), nehogy egy másik hamis úton, azaz a teljes keresztény magyar múlt tagadásával kezdjünk megújulni, kidobva korai eszmeiségünk egyetemes értékeit.

Tordosi korongocskákon talált jelek rajza Torma Zsófia gyűjteményéből.³²

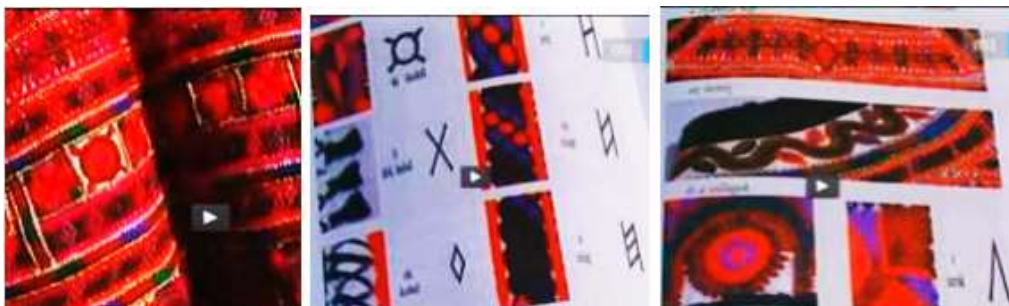
²⁹ Lásd Darai Lajos: [Műveltségünk és nyelvünk titka, írása.](#)

³⁰ V. ö. Darai Lajos: [Hősök \(héroszok\) és népalkotó emberek.](#)

³¹ Úgy látszik, a történettudomány felzárkózik a kvantumfizikához, amelynek jelenségeiről Neumann János azt mondta, hogy nem lehet megérteni, csak megszokni.

³² Lippai Bertalan: [Tatár-laka üzenete.](#) 305.

Ugyanakkor meg kell tanulnunk a fikció szó, illetve fogalom használatát. Ezt a fogalmat a Fábián-mű nagy számban alkalmazza a múlt eseteire, és megfelelő kritikát szorgalmaz vagy kezdeményez velük kapcsolatban. Azonban ha a fikciók kritikáját illetően ellenvetés van, az nem a kritikára kell vonatkozzon elsősorban, hanem a fikciónak minősítés tárgyára, a sok-sok feltárt hamis adatra, vagy közülük legalább egyre. Utána lehet aztán az értelmezésüket, a róluk szóló következtetést bírálat alá venni. Mert ha jól veszem ki a Fábián-műből a lényegét, akkor a legfontosabb bizonyítékok a magyarság szellemi teljesítményének elsüllyesztésére vonatkoznak. De manapság minden valóban magyar érdekű törekvés és kutatás, még akár a kaukázusi és uráli régészeti-néprajzi jellegű és a keleti hun kapcsolatot kereső genetikai kutatás is, éppen amiatt a feltételezett szellemi teljesítmény és erkölcsi magasság miatt lett államilag is támogatott, amit a Fábián-mű is feszeget, hogy megvolt a magyaroknál. Messze magasabb szinten azok teljesítményénél, akik eltiporták, illetve majd eltiportatták, és az emlékezetből az itt leleplezett praktikákkal kitörölték. Még az értelmezés is egyezik a közpénzköltés mai indoklásával, hogy az ilyen feltárások és az eredmények szellemiségi értelmezése ment meg bennünket – a keleties szellem – a jövőben a Nyugatnak nemcsak az ármánykodásától, de szellemi poklától is. Ezt ugyanakkor a Fábián-mű sokkal inkább alátámasztja, amennyiben nem a bizonytalan nagy térbeli és időbeli távolságban találja meg tárgyát és annak tanulságait, hanem itt, nálunk és közvetlen környezetünkben, a Kárpát-medencében, még a középkori időkben is. Azaz sokkal jobban alátámaszthatja a kitűzött nemzeti megmentési célunkat. Örömteli, hogy a történettudományban mostanában a legnagyobb teljesítményt nyújtó, nemrég elhínyt Zachar József magyar nemzeti kereszténységünket illetően nagyon hasonló eredményre jutott, amit közzétett az *Egy az Isten, egy a Nemzet* című könyvében. Ebben, Fábiánhoz hasonlóan, ő is megmutatta a gyökereit annak a folyamatnak, amely a későbbi vallási fejleményekhez vezetett.

*Élő írásunk egyik példája a párnára himzett írásjel Csángó földön.*³³

Karácsony Sándor szerint a mellérendelő magyar nyelv és műveltség együttműködésre serkentő, míg a környező népeké alárendelő, hierarchikus, és az alárendelésből nem lehet a mellérendelést megérteni. Így századok óta szerveződik küzdés a magyar szemlélet ellen – hódoltatni bennünket. Ma már nyilvánvaló a mi szemléletünk előnye: nagyobb nyerési esélyt ad a résztvevőknek.³⁴ A magyar észjárás nyelvi különlegessége: „mindig reláció a formája a magyar nyelv grammatikai jelölésmódjának”. Őseredeti a gondolkodásunk: „az egyiket mint egyiket, a másikat mint másikat tekintem relációban, nem mint egyenlőt”.³⁵ A kettőből új harmadikat teremt a gondolkodás: igazi szillogizmus! (Ha alárendelően gondolkodom: valamelyiket alárendelem, azaz ugyanazt mondom a mellékmondattal is.) A mellérendelő magyar népművészetben két szempont érvényesül egyszerre: a közeli és a távoli – látóhatár alá és fölé helyezve a

³³ Duma-István András: *Csángó mitológia*. Havas Kiadó. Kézdivásárhely, 2005.

³⁴ Karácsony Sándor: *Magyarok kincse*. Széphalom Könyvműhely. Budapest, 2008. 5, 7. V. ö. Lendvai L. Ferenc: *Egy magyar filozófus: Karácsony Sándor*. Akadémiai Kiadó, Bp. 1993.

³⁵ Karácsony Sándor: *A magyar észjárás*. Magvető Kiadó, Budapest, 1985. 505-506, 508.

rajzon.³⁶ Kocsis István szerint régi korokban azért mindenki törvénytisztelő, mert a Szent Korona-tan nem alattvalói tudatot, hanem a Szentkorona-tagságot nyújtotta, ez közjogi érzetet, felelősségvállalást adott, egyenrangúságot és méltóságteljes magatartást, az országlakosi mellérendelés elvét segítette elő.³⁷ A hagyományos mellérendelő felfogásnak a magyar műveltségben és nyelvben a mai napig történő túlélése azt mutatja, hogy ebben a kérdésben nincs fejlett meg elavult.

Magyar lélekjelképek. A lélek kilehelve teremt életet = a teremtő szó.

Sok más érdekes, sőt kedélyborzoló leleplezéssel találkozunk Fábiánnál egész Európa hatalmai alakulása tekintetében, különösen a császárság és pápaság vonatkozásában, de a kereskedelem aktorainak társadalmi előtérbe jutásával is, valamint a különböző szerzetesrendek megalakításának és működésének célját tekintve. Utóbbiakkal párhuzamosan pedig az egyházi zsinatok és az inkvizíció szerepének eredeti adatokkal való ábrázolásával.

Szerepel feltárásai között a már említett időszámolási ügy is, az idővonalon való olyan tologatása az eseményeknek, amivel el lehet érni az itt fentebb vázolt hamisítási célokat. Fábiánnál azonban ez megfelelő kritikai hozzáállással tárgyalt, mert más szerzőknél észrevett ebben akár még nemzeti elfogultságot is – amire nekünk magyaroknak egyébként semmi szükségünk, annyira egyértelmű a Kárpát-medenceiségünk főszerepe az európai történelemben.

Ahol talán kétségemet kell kifejeznem, mert másként látom, vagy inkább csak sejtem, az a déli emberek északra áramlása és uralomra jutása, az északiak alávetésével, és a köztük lévő kulturális különbségek irányított felhasználásával. Mert ezt én el tudom képzelni a belső társadalmi és eszmei folyamatok ilyen alakulása által is. És a déli-északi áramlás feltételezése kicsit ellentmondásban lenne Fábiánnak azzal a meggyőződésével (amellyel egyébként én is egyetértek), hogy valójában nem is léteztek a későbbi krónikák ecsetelte nagy népvándorlások. Az utoljára észlelhető ilyen vándorlás igen lassú terjedésű volt, és a régészeti kultúrák idejével – tehát régesrégén – lejárt. Amikor olyan megkülönböztetett hatalmi szerkezet mozgását látjuk, mint mondjuk a keltáké, akkor már nem lehet népmozgásokról beszélnünk, inkább hatalmi központok áthelyezéséről, habár ezekről is a régészeti mutatóanyagból nyerhetünk képet. Amikor azonban az ókori auktorok műveiről van szó, és azokban népek vándoroltatásával találkozunk, mindig gyanakodhatunk a hamisításra – amint ezt Fábián Sándortól megtanulhattuk.

³⁶ Lükő Gábor: A magyar lélek formái. Exodus, Budapest, 1942. 189.

³⁷ Kocsis István: A Szent korona tana. Múltja, jelene, jövője. Püski Kiadó, Budapest, 1996. 288. V. ö. Darai Lajos: [A magyar állam jelleme: képviselő, nemzet.](#)

Világot Ítéző Krisztus (Atyaisten)³⁸ és Világon Uralkodó Krisztus³⁹ képe a Megszentelt Koronán.

Egyébként pedig (ha már – mint láttuk – a távoli, nagyon távoli helyek nem jöhetnek szóba) én inkább annak a történelmi-földrajzi környezet kijelölésének látom értelmét és jövőjét, amelyet egyrészt az ókori szerzők is beláthattak, beutazva megismerhettek, másrészt, amelyet nekünk magunkhoz, saját történelmünkhöz kötve ideje lenne pontosítanunk. E téren tehát ez a könyv sem hoz áttörést.

Ugyancsak megfontolandó a vallás terén állított, távolról jövő külső beavatkozás tételezése, illetve annak szükségessége, hiszen akár kisebb közösségekben is felütheti a fejét a más értelmezések, különbségtevések miatt szított szembenállás, ha megfelelő támogatókra lel egyik-másik fél vagy párt. És az egész történelemhamisítási folyamat maga sem igen mutat külső erőket, hanem a társadalmakon belül keletkezett erőközpontok érdekérvényesítésének kiterjesztését láthatjuk, amennyire lehet, amennyire azt a társadalom még elviseli. Ez szinte hihetetlen embertelenségre vall, de a kurgán inváziók óta megtanulhattuk, amint az egyes helyi közösségek is megtanulták, hogy a rombolás, gyújtogatás sokkal könnyebben megy,⁴⁰ mint az építés, gyilkolni sokkal egyszerűbb, mint családot fenntartani. Ezért a békés természetű Kárpát-medencei földműves-kézműves társadalom népe a kárenyhítésben, a rombolás előli kitérésben, a hódítók megszelídítésében volt érdekelt, és ezt belátva, ezt gyakorolta is. Ennek a békés együttműködésen alapuló világnak lett a szülőtte a szeretetvallássá váló eszmeiség, s ezt alakította át aztán – eszmei fegyverré téve – a hatalmi alávetésben érdekelt, történelemhamisító csoport.

A történelemhamisításnak azért kell a végére járni, részleteiben is teljesen feltárni, hogy kiderüljön az újkorra átörökölt elnyomás, kegyetlenkedés eredete, és a vele szemben láthatóan békés építésre hajló társadalmak alkalmazkodási, túlélési ereje. Ha az ókor története még az ókori auktorok szerint is csak legenda,⁴¹ akkor van esély annak a reménykeltő megállapításnak az elérésére, hogy a kurgánhódítások után nincsen folytonossága a hatalmi túlkapásoknak. És ahogy Fábián Sándor előadja, csak – 5000 év múlva – egy újabb természeti katasztrófa⁴² utáni

³⁸ https://wikimedia.org/wikipedia/Latin_Pantokrator_on_the_top_of_the_Holy_Crown.

³⁹ https://wikimedia.org/wikipedia/Greek_Pantokrator_on_the_Hungarian_Holy_Crown.

⁴⁰ V. ö. Darai Lajos: [A kurgánok hatalmi párhuzama: erődtített életér.](#)

⁴¹ Diodórosz megállapítása.

⁴² Ezt mindenképpen pontosítanunk kell, és a Földnek különböző helyeiről rendelkezésre is állnak adatok például vulkánkitörésekről, amelyek ilyen elsötétülést okozhatnak. Az előző katasztrófa, amely aztán a kurgán kegyetlenkedéseit kiváltotta, a Fekete-tenger születését jelentő özönvíz volt, a másodikhoz képest ötezer évvel korábban.

rossz alkalmazkodásból fakad az új erőszak megjelenése és majd eszmei átalakításokkal megerősödött kiterjedése. Ilyen módon az a tétje ennek a feltárasnak, hogy elfogadjuk-e örök emberinek az emberi társadalom nagy többségének azt az erőszakos – igen kevesek hasznára való – alávetését, amely minden újkori vívmánya ellenére mára végveszélybe sodorta az emberiséget. Mert ha csak kivételesnek tekinthető a rossz válasz a katasztrofális földi körülményekre, akkor van remény, hogy az emberi gyengeségből, egyéni bűnből fakadó elnyomás helyére visszatérjen a földre a szeretet egyetemessége.

Tatárlakai táblácskák. 1. Mint a nagyszentmiklósi kincsen, a szarvasünnő a nemzőt fogadja, az életfácska jelöli az utódlást. 2. A táblácskán a magyar ház hármass felosztása. Az 1-2. tábla jelentése, hogy Kos nemzé Nemrótót, utódai élnek az anya házában. 3. A nyakba akasztható korong maga a föld: ⊕, és azon az anya házában a fogantatás körforgásában nagy ősök egyesülése három fiút szült, kik felnőve apák, napnyugati országban uralkodó abák lesznek.⁴³

Valamennyire összegezve Fábián Sándor kutatásainak e könyvben feltároló eredményeit, azoknak kezdet mivoltára hívom fel a figyelmet. Mert részéről csupán a felütés történt meg, és mint a könnyűzenei fellépésen szokás, a közönség részéről beletapsolni az első taktusokba, amikor a dallamból felismerik, melyik zenei darab következik, úgy itt is még csak a kérdések lettek igazán feltéve, és majd „végighallgatva” a teljes darabot, teljessé téve a kutatott tárgyköröket, lehet a végeredményhez eljutni.

Találkoztunk nála a legkorábbi írott és képi források módszertanilag is példaértékű feldolgozásával. Azt értve a módszertanon, hogy mintát kaptunk például a trójai monda kör kezelésének menetére. Hogy előbbinek a képi ábrázolást kell tekinteni, és abból levezetni a történetnek az emberi élet változatosságait, fordulóit megragadó, majd azt a csillagmítosz körbe emelő írásos megalkotását. Megragadva a látvány emberközeli, az erkölcsi esendőséget bemutató mivoltát, és csak azután megfigyelve az emberi és isteni egyetemesség felé törekvést.

Ugyancsak sajátos eredmény a keresztény szentírás tartalma képi elsődlegességének felfedezése. Ebben pedig a legnagyobb kihívás a megszokott sorrend felborulása mind a nyelv, mind a valláscsoport esetében. A helyzet az, hogy nem hunyhatunk szemet a feltároló ténytörőtség előtt. Csak mélyül és igazul minden ezzel kapcsolatban, ha a legrégebbi ábrázolások jelentését megismerjük. És ezzel elmozdulhat, a mai korszerűségi követelményt tekintve az istenészeti,⁴⁴ azaz teológiai állásfoglalások és tanítás terén az utóbbi évtizedekben eléggé mozdulatlanságot mutató állapot az eleven, felhasználható mondanivaló felé.

Fábián elkezdte teljesíteni a feladatot, hogy megragadjuk a maga valóságában, jelentőségében a 655 éve indult átmenet folyamatát a kézírásos kódexi gyakorlatból a nyomtatott könyvek birodalmába. Felfedezve, hogy létrehozásuk során az új tudástárba, a könyvekbe nem az került be, vagy nem úgy, ahogy a kódexekben volt. Ennek feltárolásában az internetes világ annyiban

⁴³ Lásd Lippai Bertalan: [Tatárlaka üzenete](#) és Lippai Bertalan: [Rovásírás hatása a nyelvre](#).

⁴⁴ A pápai (kantianus) filozófia és teológia tanár, Mándi Márton István szava.

ad segítséget, hogy nemcsak a nyomtatott könyveket képes beolvasni a képernyői felületre számunkra, hanem a kézírásos tartalmakat is lefényképezve közzéteszik. A különbségből azonban irányzatosságot fedezünk fel, azaz ami a könyvbe került adathalmaz, azzal alakították ki a modern történetírást, a modern világot magát.

További felfedezése Fábiánnak az volt, hogy az új, egyetemes történelemhez képest egyes korai könyvekben vannak eltérő adatok, nem beleillő közlések. Ezeket kiszemezgetve egy egész rendszert állított össze, főként már a magyar történelemre vonatkozót. Ami azonban szükségszerűen adódott, nem az ő magyar mivolta, így elfogultsága miatt. A török elleni háborúban leveretve ugyanis szinte képviselő nélkül maradtunk a középkor végi, újkor eleji egyetemes tudományban, ami akkor a vallásos szakirodalmat jelentette, abban nyilvánult meg leginkább. Kiszolgálva a hatalmi oldal igényeit is.

Ebből a helyzetből vagy nemzetközi szerkezet viszonyból adódott, hogy azonosságunkat a tudás (scita) népével kitörölték az emlékezetből, mert mint később megfogalmazódott: a tudás hatalom. És a hatalom új birtokosai igényelték a tudást is. Ezzel kapcsolatban pedig a régi birtokosokat el kellett távolítani az európai vagy Kárpát-medencei szinterről, hogy a kapcsolat ne derüljön ki. Így lettünk keletről hódító szkíták. „Kelet népe”, ahogy Széchenyi fogalmazott, de ez a békés világunkra, mellérendelő felfogásunkra vonatkozott valójában. Ám ezzel rokon vonásokat egyes keleti népeknél is láthatunk, amint a harcászat eszközei is elterjedtek keleten.

S e nagyon gazdag tartalmú könyvben vannak még adatok a magyar történelem különböző vitatott vagy vitathatatlan tartott mozzanatairól, szereplőiről. A tatárjárás valós összefüggéseiről és másokról. Van mit tanulmányozni, feldolgozni tovább. Mert akárcsak az itt szereplő latin nyelvű könyvek tanulmányozásával is bizonyára sok további érdekesség, igazság feltárható lesz.

Mindezek után azonban még egyszer hangsúlyozandó: e könyv legfőbb érdeme, hogy eleven cáfolata annak a hiánynak, sőt vádnak, hogy a magyar történelemmel kapcsolatban nincsenek írott források. Íme, vannak, csak ki kell nyitni a szemünket az új, felemelő összefüggésekre önmagunkkal kapcsolatban. A szerző pedig sem magát, sem értelmezéseit nem tekinti tévedhetetlennek, véglegesnek, szerényen megjegygezvén már az elején: *„Meg vagyok győződve, hogy nem mindenben van igazam, amiket írtam, így fenntartom magamnak a jogot, hogy egyeztetések után változtassak.”*

Ha továbbra is elfogadjuk, hogy 1205 évvel ezelőtt „mi még itt se voltunk”, és csak „Isten tudja, honnan jöttünk”, akkor bűnös mulasztással megtagadjuk igaz múltunkat, ezzel pedig jelen- és jövőbeli fennmaradásunkat veszélyeztetjük. De ha feltárjuk ősmúltunkat, ókorunkat és középkorunkat a maga valóságos teljességében, azzal az egész emberiséget gazdagítjuk, sőt segíthetjük a jó, isteni irány megtalálását.